

Győri László

Vigília éjszakája

A Halotti Pompa egyik példányára

Vigília éjszakáján
megszülettek a halálnak.
Vedd eszedbe, ember,
iszonyatos rossz halálnak
véletlenjei valának,
akiket agyonver

az a négy, kik betörének
Vigília idejének
éjszakáján
baltát hozva, vasdorongot,
készülődve, hogy a homlok
bezúzódjon, lám-lám,

ha valaki mégis lenne
bent a házban ébredve,
amikor betörnek.
Úgyis volt, hogy bent valának.
A baltával nekivágnak
mindkettőnek.

Élő ember más élőre
hogyan bír az élő főre,
élő ember másikára,
hogyan bír a koponyára
zuhintani baltát?
Másra köszörült élével
boltozatot hasítani széjjel,
mint valami rönkfát?

Miért akkor, miért éppen
Vigília éjjelében,
mikor már a szalma zizzent?
Fényszülő éj idejében
az istálló melegében
hozzájuk is jött a kisdéd.

Kettő üt-vág, kettő nézi,
másik kettő mire végzi.
Kihúzgálják a fiókot,
zsebre vágják a cókmókot,
a zizzenő papírkévé.
Már semmiért nem aggódnak,
szép nyugodtan már nyugodtak,
mert halottak, már halottak,
vérük már a földre csorgott.

Mind aludtak, mit se tudtak,
a szomszédok mind aludtak.

Eltakarodtak a pénzzel,
ittak, ittak egész éjjel
a kisdéd eljöttéig.
Eltelt két nap, és harmadnap
fiúgyermekük riadtan
telefonált, a telefon
csörgött, csörgött föl nem vették,
egyik halott, egyik nemlét,
a másikuk halálsoron.
Nem értette, mi történik.

Nincs gyilkos, csak vérbe alvadt
ember, kettő, véres padlat.

Van ítélet, nincs ítélet,
nem haltak meg, nem is éltek.
Érted ezt a törvényt?
Az éjszaka hihetetlen.
Volt vér bőven, tettes egy sem.
De ha mégiscsak meghaltak?
Ki értheti meg ugyancsak,
ami akkor történt?

Az ölés módozatai

Nemes Nagy Ágnes

Névháromság magába zárva.
Az égi geometriára
feszülve, nőve egyre feljebb
szólal, akár angyali szféra,
árad, és a végtelenbe terjed,
ahogy tanuljuk, s kitisztul
a hármasszöveg
a zúzmarán, a ködön is túl – – –

Tágra tolulva mindent fölnagyít,
kigyó lesz minden földi gyík,
de nem rettent, nem ijeszt,
amint tömör felhőbe ring – – –

Tanulni kell, hogy az angyal
a kigyó mérgéről mit beszél,
a mérgezőes alkonyatban
az éltető, élő szenvedély – – –

Sidney Keyes mély titok,
de hát egy versbe vésve áll,
tudsz-e többet, ha fölnyitod?
A fűben észrevétlenül
lapul a foltos jaguár,
de ott van a fűben legbelül,
tisztábban, mint a félhomály – – –

A vadra les mindegyik sora,
sűrű bozótja fényes árnyán
a földre hanyatlik a zsákmány.
Csak enni kell a martalékot,
s mi, mint a szavannák vándora,
tépjük, cibáljuk, amit ad – – –

tanuljuk az ölés módozatait
a rázuhogó ég alatt.